

Bohumil Justitz

Tohle je obrázek mého tatínka Bohumila Justitze pořízený v Praze ve 30. letech.

S tatínkem byla pořád legrace. Byl pořád samý vtípek. Dozvěděla jsem se, co prováděl nejlepším rodinným přátelům. Byli to chemici, odjeli z Prahy v roce 1939 a přes Polsko a Ukrajinu se dostali na Sibiř. V roce 1946 se vrátili domů a byli šťastní, že nás našli. Když jsem odjela do Anglie, bylo mi teprve jedenáct, takže jsem byla ráda, že mi o rodičích vyprávěli. Říkali například, že když se šlo k nim, neměli mléko, protože neměli děti a rádi pili černou kávu. Kdežto můj tatínek rád trochu toho mlíka. Tak si bral s sebou lahvičku, dal si ji do náprsní kapsy dovnitř a teď, takhle ten špunt vyndal, že si odstříknul to mlíko. Tak to byly vtípky mého tatínka, to byl náš tatínek.

Tatínek pracoval jako obchodní cestující. Jezdil s kufříkem a prodával věci, asi ještě v době, kdy jsem se narodila. Pak si otevřel vlastní obchod, s elektrodami. Nejdřív ve Strašnicích na ulici

Průběžná, pak v Libni. Ještě dnes tam nahoře v Holešovičkách, jak se jede dolů, jsou po pravé straně takové hezké baráčky, ještě tam stojí. Byl jediným majitelem, byl to maličký podnik, měl dvanáct, nanejvýš patnáct zaměstnanců. Chodila jsem tam velice často a ráda, měli mě tam taky rádi. Když jsme bydleli na Vinohradech, nebylo to do Průběžné daleko, myslím, že jsme tam dokonce chodili pěšky. Tehdy nebylo tolik provozu jako dnes. Když jsme se přestěhovali do Holešovic, nemohla jsem tam už chodit sama, bylo to moc daleko, a tak mě tam asi vozívala maminka.